POKROK ZÁPADU,

Týdenník politický poučný a zábavný,

PRO

ČECHOSLOVANY AMERICKÉ.

Vychází každou středu.

Redaktor a vydavatel: Jan Rosický.

Předplatné pro Spoj. St. a pob. Kanady činí $2.00 na rok.— ZÁSILKY $3.00 tolar.

Zásilky peněz

nám nejbezpečnější, když použije se poštovních poukázek (Money Orders). Tomuto odpovídají se v tom případu podkovávace, který obdrží poukázku do ruken svých, a kteréž musí při potom vložiti do psaní. Poukázati pod naši adresou.

Malé částky peněz mohou v listech registrovaných (Registered Letters) zaslány býti. Za peníze psané v jednotlivých listech nebo jiné asi vydavatelstvo odpovědno.

Rukopisy zásilky se nezasílatelům nevrací. Všechny dopisy budiž ustrovány:

„POKROK ZÁPADU"
Omaha, Neb.

THE "POKROK ZÁPADU,"
("PROGRESS OF THE WEST")
is the leading republican journal published in Bohemian Language in the United States, with a general circulation in nearly all the states and Territories but unsurpassed in the West.

J. Rosický, Editor & Publisher.

RATES OF ADVERTISING:
Local notices 15 cts. per line for 1st insertion.
Standing advertisements:

One inch a year	$12.00
" " 6 Months	7.00
" " 3 "	4.00
" " 1 Month	1.50

☞ Larger space by special contract.

Office 138 Farnham Street, Omaha.

Omaha, Neb. 23. dubna 1879.

Rozhodnutí sekretáře Schurce o pozemkách pacifických dráh zvráceno.

Nejvyšší soud Spoj. Států rozhodl konečně min. pondělí otázku o zaujímání pozemků pacifických dráh na preemption a sice vydal rozhodnutí ve prospěch dráh. Toto rozhodnutí jest konečné a provždy ním přiřknuty dráhám dotyčným pozemky, které byly jim darovány ku podpoře stavby dráhy. Jak známo, darovány jim tyto pozemky s tou podmínkou, že do tří roků po ukončení dráhy mají zpět připadnouti národu všechny z těch pozemků, které nebudou do té doby prodány neb "jinak odbyty." Na základě této výminky vydal sekretář Schurz dne 3. září 1878 oblášení, že pozemky dráh pacifických dosud neprodané, lze na preemption zaujmouti, jelikož uplynulo více jak tři roky od času ukončení dráhy. Tomu odpíraly dráhy, předstírajíce, že na své pozemky daly mortgage a tím mortgagem že je "odbyly". Aby se jistoty o sporné otázce této nabylo, podnikla Union Pacific dráha při na zkoušku. Jeden z její jednatelů, Platt, zaujmul část pozemků dráhy na preemption. Dráha jej žalovala a opatřila mu sama zástupce. Při rozhodnutí u okresního soudu ve prospěch dráhy, jak jsme ani jinak neočekávali. Kde právníkové oba, žalujícího i obžalovaného, placeni jsou od jedné ze stran, pak arci nelze očekávat rozsudek jinak, než ve prospěch té strany. Byli jsme té naděje, že nejvyšší soud Spoj. Států zvrátí rozhodnutí soudu okresního. Však nestalo se. Rozhodnutí bylo potvrzeno a tím právo majetnické na pozemky dráze potvrzeno. Všichni, kdož na základě oblášení Schurzova pozemky železniční zaujmuli, budou je musit opustiti, neb od dráhy koupiti. Mezi takovými jsou bohužel i mnozí z našich krajanů v Saunders a Butler Co., kteří neposlechli rady Pokroku Západu a platili známým darebákům a vydřiduchům po 25 a 50 do'., aby jim k železničním pozemkům na preemption dopomohli.

Stěhování černochů na sever.

Stěhování se černochů z jižních států na sever nabývá čím dále tím větších rozměrů, vzdor tomu, že mnozí z vystěhovalců, jsouce bez prostředků, dosti tuhý zápas o život na severu podstoupiti musí. Oznamuje se nyní, že mezi černochy na jihu rozšiřován jest oběžník, podepsaný od Lycurgus P. Jonese, který se vydává za předsedu vystěhovaleckého černošského výboru a listy které nechtěly nikdy a nechtí vidět bezpráví, jež po léta jihané na černoších páší, uvádějí oběžník tento za příčinu a původ k stěhování. V oběžníku tom vybízí se černoši k stěhování se s podanstvím jižního a upozorňují se, že v Kansasu může každý obdržeti zdarma 160 akrů půdy. Od koho by oběžník tento pocházel, není dosud známo, neboť žádné černošské vystěhovalecké společnosti není a nemůže též býti předsedy. Však že by oběžník ten byl příčinou stěhování se, neb nespokojenosti, jest v pravdě směšné tvrditi. Kdyby nemělí černoši jiné příčiny k nespokojenosti, kdyby zlenotilí jihané poskytli jim příležitosti k hrobytí, kdyby nebyli skracováni ve svých právech občanských a pronásledování pro své politické náklonnosti, zajisté že by ani zmíněný oběžník, který v podstatě přece jen pravdu dí, ani žádný jiný byť sobě svědnější je s jejich domoviny nevylákal. Nejlepší důkaz toho, že ne ten oběžník, nýbrž jednání jihanů na nespokojenosti černochů vinu nese, leží v tom, že všichni kteří sem na sever přijdou, odpírají se vrátiti i když jim cesta zdarma nabídnuta jest. Stěhování toto potvrzuje všechny zprávy o útiscích a bezpráví, páchaných na osvobozených otrocích, což nezvědomité listy demokratické vždy popíraly a za smyšlénku vyhlašovaly.

Máme za to, že stěhování toto bude mít dobrý účinek. Jelikož černoši jsou nezbytnou třídou lidu, musí ovládající dosud třída tam přijít vůči tomuto faktu k jiným náhledům; musí ustáti ve svém násilí a jednati v budoucnosti s obyvatelstvem černošským tak, aby je nevypuzovali. K čemu nevedla je lidskost a humanita, tomu naučí je nutnost. Tím pak rozřešena bude otázka jižní mírně, klidně, rozumně a trvale. Pak také nastanou tam ustálenější poměry, které musí vésti k většímu rozvinu průmyslu, obchodu a blahobytu vůbec, což nezůstane bez blahodárných výsledků na zemi celou.

New Yorsky Herald, pojednávaje o předmětu tom, navrhuje aby sestoupila se na severu společnost zámožných dobrodinců, kteří by přistěhovalým na sever černochům v usazení se napomáhali a končí svou úvahu následovně: "Návrh tuto učiněný jest nejlepším příspěvkem k blahobytu osvobozenců. Pakli že nalezne sluchu u zámožných a podnikavých dobrodinců, může lehce založena býti taková společnost, a prospěti nesmírně těm kteří se stěhují i těm kteří na jihu zůstanou, neboť s posledněji budou se zacházeti tím laskavěji, čím více bude se poznávat, že jen tak nechá se tato třída dělníků na plantážích udržeti."

O té bodákovládě.

Minulý týden zahájena byla v senátu Spoj. St. debata o rozpočtu pro odbor válečný. Jak jsme již dříve sdělili, není proti rozpočtu samému odpor pražádný. Však demokraté přivěsili k němu jeden z požadavků svých,—odvolání zákona jímž povoluje se potlačení nepokojů v den volební vojskem. Demokraté předstírají, že vede zákon ten k bodákovládě, že voličové jsou zastrašováni a t. p. Republikáné, jak dříve jsme sdělili neodporovali by zrušení zákona toho, proto že jest tak dobře jako mrtvou literou a nebéře se k němu útočiště; však odporují zrušení jeho tímto způsobem, totiž přivěšováním k rozpočtu. Senator Blaine učinil k návrhu demokratů dodatek, aby nejen vojsko, ale vůbec žádné ozbrojené mužstvo nemělo v den volební přístupu k místům volebním. O tomto svém dodatku řečnil v pondělí minulého týdne a při tom si též posvítil na ty demokratické tlachy o bodákovládě. Pravil, že neobyčejný tento způsob zákonodárství, jaký demokraté volí, čelí k tomu aby vzbuzena byla větší pozornost k zákonu tomu, aby vzbuzena byla doměnka, že vláda skutečně používala vojska při volbách. Tomu však není tak. Vypočítával pak z úředního výkazu, mnoholi vojska nalezá se východně od Omaha, zahrnujíc všechny státy podél Mississippi. V celém tom kraji bydlí 41 milionů obyvatelstva z 45 milionů které země čítá a všeho všudy jest ve všech těch státech pouze 2.977 mužů vojska. Ve státech těch jest 45 opevnění a 11 zbrojnic, které musí míti posádku. Na každý jeden milion lidu připadá 60 vojnů. Senator z Delaware má strach, že vůle lidu jest zvrácena vojskem, ale ve státu jeho není jediný vojín. Senator ze z. Virginie mluvil ostrým tím že stát jeho úpí pod železnou patou despotismu vojenského, ale ani jediný z obyvatelů státu jeho nenosí uniformu vojenskou. V Marylandu jest celkem 192 vojnů, kteří střeží Fort McHenry u krásného přístavu baltimorského. Ve Fort Monroe ve Virginii jest vojenské učiliště a mimo něho není ani vojína v celém státu. V severní Karolině je všeho všudy 30 mužů posádky v pevnůstce při ústí řeky Cape Fear. V jižní Karolině jest 120 mužů dělostřelectva k ochraně zátiší Charlestonského. V Georgii je 29 a ve Floridě 182 mužů. V Tennessee, Kentucky a Missouri není ani jediný. Arkansas čítá ve svých hranicích 57, Alabama 32 a Louisiana 239 bodáků. V Mississippi není žádný a v Texasu též ne mimo hranic mexických. V celém jihu jest armáda 1.155 vojínů, k zastrašování, utlačování a ničení svobod 15,000.000 lidí v 1.025 okresích, čili asi jeden vojín na jednu county, jeden vojín na 700□ mil kraje. Jedno staré přísloví praví, že v Římě bývali vůdcové, kteří nemohli si do očí pohlédnouti bez zasmání. V tomto kongresu ani dva demokratičtí senatoři nemohou se sobě ve tvář pohlédnouti, aby se nesmáli, neb spíše nezardělí nad svými tlachy. V Novoanglicku jest 380 mužů vojska, čili asi 120 na každý milion obyvatelstva, kdežto na jihu není ani 70. Však obyvatelstvo Novoanglicka nikdy nestěžuje na bodákovládu. Výsledek těchto tlachů jest, že vzbuzena bude za hranicema doměnka klamná, že země tato ovládána jest vojenským despotismem a vinu toho nesou demokraté. Dále dovozoval, že tento požadavek demokratů, jest pouze částí programu celého; že sucha jejich nese se za tím, aby Spojené Státy vůbec zbaveny byly veškerého dozoru na volby. To že vynucují si hrozbou, že pakli jim se v tom nepovolí, oni nepovolí žádné vydání pro účele vojenské, tak dobře jako pro zákonodárné a soudní a to následkem usnešení v poradě (kaukusu) v které ovládají úplně ti, jenž druhdy zbraň proti zemi nesli.

Jak tomu odpomoci!

Minuly týden vytknuli jsme, kde jest hlavní zřídlo neschopnosti a korupce v úřadech, že to tiž obě strany ovládány jsou obyčejně od smečky pletichářských politikářů, kteří nominace diktují. Nynější způsob sestavování kandidátních listin jest v theorii sice dosti dobrý. Voličové každé strany odbývají před volbou poradu neb kaukus, zvolí si důvěrníky čili delegáty do konvence, kteří kandidátní listinu sestaví. Však v praksi se tento způsob neosvědčuje. Jak kaukusy, tak i následkem toho konvence, ovládají obyčejně politikáři ze řemesla, kteří jen pro sebe kořistí. Voličstvo béře v těch poradách či kaukusách malého účastenství, ponechávajíc obyčejně pletichářům volnou ruku.

Proto jest potřebno, ba nutno, pomýšleti na to, jak by se nynějším, stále více se zakořeňujícím nešvárům a zlořádům konec učiniti měl. Jedna z oprav, zejmena v městech velkých žádoucná, jest, aby volby primarní, (kaukusy) odbývaly se pod tak přísným dozorem, jako volby samy; aby zasedající úředníci při volbě primární měli právo přísahu ukládat tak jako úředníci při volbě a falešná přísaha v tomto pádu aby podléhala trestu, jaký zákon předpisuje. Tím přetrhlo by se obyčejné "packování" primarních voleb, totiž hlasování demokratických voličů v republikánských volbách a naopak i mnohonásobné hlasování, kteréž zvláště při těchto primárních volbách, nepodléhajících žádnému dozoru, zhusta se děje.

Však to není vše. Jsou ještě jiné žádoucné změny. Myslíme že by mělo být méně voleb. Kdyby byly volby všeobecné jen jednou za 4 roky, to myslíme že by dostačilo. Zároveň by se tím rozprášil cech politických pletichářů. Kdežto nyní jest od volby k volbě vždy jen 6 měsíců, poskytuje se tím politikářům se řemesla stále příležitost k novému ucházení se o úřady. Porážka je neodstraší. Oni ví, že za 6 měsíců budou mít zase příležitost "bájet." Však když by měli čekat 4 roky na příležitost, musili by se mezi tím chopit nějaké práce jiné. Zároveň, když lhůty úřední by prodlouženy byly na 4 roky, bylo by to pobídkou mnohým řádným občanům k ucházení se o místo, kteří při nynějším způsobu, k vůli dvouletě lhůtě, nedbají podstoupiti vydání a rozčilení kampaně volební. Úřady při dosavadním platu staly by se též výnosnějšími, když by menší část poměrně než dosud odpadla na výlohy volební; přílišné platy pak by měly být umenšeny na vší přiměřenou. Úřednící Spoj. St. zajisté řekní, která dle dosavadního systému president se svolením senátu ustanovuje, měli by býti volitelní, tak aby senatorům a poslancům vzata byla z rukou moc obsazení úřadů těch ovládati a k svému prospěchu vykořisťovati. Den volební měl by býti dnem svátečním, v kterém by žádná práce se vykonávati nesměla a každý měl by pak příležitosti čas potřebný důležité věci jakou volba jest věnovati.

Toť jsou některé z oprav, které, myslíme jsou žádoucné, které vedly by k zavedení lepšího stavu věcí. A pakli že zem tato nemá klesati v nešváry, které spravedlivou nevoli budí, musí takové zavedeny býti.

Nihilisté.

Události posledních týdnů v Rusku dokazují, že v zemi té mocně probouzí se duch svobody, že není doba daleka, kdy jitřenka volnosti zaleskne se v plné září nad krajem tím, který mezi zeměmi vzdělanými v našem století dosud nejkrutěji okovy despotismu svírán byl. Neohroženost nihilistů, kteří vzdor přísnosti zákonů a libovládce provádí hroznou mstu svou, jest důkazem, že lidé tito zasvětili životy i jmění své myšlénce svobody a hotovi jsou je přesvědčení svému v žertvu přinésti. Okolnosti přesvědčují nás o tom, že ruch tento zapustil hlubokých kořenů ve všech vrstvách národa. Příkladu nejzřejmějšího viděli jsme v loni při soudu Věry Zasuličovy. Ač vina její zřejmě dokázána, sprostila ji porota obžaloby, čímž zároveň vyřkla nad despotismem výrok: vinen! A výrok poroty našel ohlasu po Rusi celé. Národ, který ochotně přinášel oběti k vyproštění pobratymů z jařma tureckého, žádá nyní pro sebe aspoň svobod takových, jakých kryl svou Bulharům vykoupiti pomáhal. Pronásledování, jaké se šiřitelům myšlénky svobody tam dostalo i krutá libovláda, která následkem nejnovějšího úkazu tam nastane, nezastaví proud, v kterém národ ruský se nalezá. Potlačiti jednotlivce snad by se povedlo. Potlačiti národ celý nedokáže se ani prostředky nejpřísnějšími. Pravda sice, že skutky nihilistů jsou skutky jednotlivců; však kdyby nenalezaly schválení, kdyby nenalezaly podpory ve všech vrstvách obyvatelstva, nenechaly by se provádět tak, jak se činí. Dlouhá jest řada těch, kteří padli v minulých dvou měsících kuli neb dýkou nihilistů, a poměrně jest malý počet těch, kteří při skutku polapeni, aneb později vyzrazeni byli. To nebylo by možno, kdyby nenalezali ochrany u obecenstva. Přívrženců nihilistů nalezneme ve všech vrstvách lidu i v samé policii. Skoro každodenně přináší telegraf zprávy o zatknutí osob vysoko stojících, na které padlo podezření, že stojí v spolku s nihilisty. A když jednou tak vzkřísiti proniknut jest národ myšlénkou takovou, nelze přinutiti jej k zapomenutí. Prostředky, které nihilistů volí, dýka a meč, nejsou třeba chvalitebné. Vražda zůstane vždy hnusným zločinem, nechť spáchána jest za okolností jakýchkoliv. Však vytrvalost a neohroženost jejich zasluhuje obdivu a jest zárukou, že ve snahách svých neustanou dříve, až dojdou cíle vytknutého, až i Rusko vládno bude v národy svéprávné a ustane tam krutá libovláda.

Westnovy telegrafické zprávy jest bolestí hlásiti,

Památce Lincolnově.

Co celá sem radostí jásala nad ukončením čtyřleté války, životy i majetek ničící, stala se událostí, která i zlomnou mocně zachvěla. Jásot proměnil se v nevýslovný smutek.

V pátek večer dne 14. dubna r. 1865

odebral se president Lincoln se svou choti v průvodu přátel do Fordova divadla ve Washingtoně. Hrána byla veselohra "američtí strýčkové." Návštěva byla velmi četná a každý zdál se výborně bavití. Mezi třetím jednáním, když nastala přestávka kde jiný herec měl vystoupit, se kol při desátá, slyšeti bylo ránu z bambitky, která upoutala sice pozornost jednotlivců na se, však nezavdala příčinu k rozčilenosti neb vyrušenosti obecenstva, až teprvé tehdy, když jakýsi muž s dlouhou dýkou v pravé ruce vrhl se k lóži presidentově a provolal heslo státu Virginie: *"Sic semper tyrannis!"* (tak vždy tyranům.) Rychlostí blesku skočil opět dolů, přeběhl jeviště a dříve než se obecenstvo z překvapení zpamatovati mohlo, prchl zadními dveřmi divadla. Venku stál již osedlaný kůň na nějž vyskočil a tryskem uprchl.

Při skoku z lože presidentovy na jeviště zachytil se ostruhou v korouhvi lóži krášlící, následkem čehož upadl a nohu značně si pochroumal.

Úzkostlivý výkřik paní Lincolnové upozornil obecenstvo, že president byl střelen, načež většina zhromážděných vyřítila se na jeviště a s křikem "pověste jej," jali se pátrati po vrahu.

Jitření obecenstva propuklo v šílenou zuřivost, rozdmýchovanou bolem. Vše hrnulo se k lóži milíčka lidu, odkud zazníval velitelský rozkaz: "Zpátky, potřebuje vzduch! Má někdo silicích prostředků sebou?" Po důkladném ohledání shledalo se, že president byl střelen do spánkové kosti a že část mozku vytéká. Donešen byl do soukromého domu ležícího proti divadlu, kam přikvapili v brzku lékařové, jichž pěči byl Lincoln svěřen.

Při důkladném prohledání lože zjistilo se, že krví potřísněn byl lenoch pohovky, na níž president seděl, jakož i stranice lože a podlaha. Obyčejná jednohlavňová bambitka byla nalezena na koberci.

Úkladný vrah, herec, John Wilkes Booth, byl pozorován, jak dral se množstvím k lóži presidentově, však nevzbuzoval náhodnost. Když konečně ale vstoupil až ku stráži, která mu další přístup zabránila, domlouval vojínovi, že jest senatorem a na výslovný rozkaz presidentův povolán k němu do lože. Stráž takovéto výmluvě ovšem povolila. V lóži oslovil jej sluha presidentův šeptem: "mýlíte se pane, tato lože jest presidentova." Booth stavěl se překvapeným a omlouval se pro svou roztržitost. Sotva ale se sluha na polo zády obrátil, vrhl se naň Booth, rychlostí blesku mu pádnou, však nebezpečnou ránu zasadiv. Sluha svalil se omráčen k zemi. Jak kočka připlazil se Booth za Lincolna a vykonal hanebný skutek. Vše to dálo se během jediné minuty.

Když pomocí silicích prostředků a vody president opět vzkříšen byl, odnesen byl do domu p. Petersona, kde zůstal až skonal.

Výstupy v pokoji kde umírající šlechetník dlel, byly srdce rvoucí. Paní Lincolnová a oba synové oddaly se bolům srdce činice si předhůšky, že sami presidenta vyzívali ku navštívení divadla. Kol postele stáli nejbližší přátelé a rádcové presidentovi, prolévajíce vroucí slze. Byl to velebný okamžik, v němž zobrazila se láska národa k svému umírajícímu zbožňovateli. Stateční vojínové, kteří hrdinností přivábili svět v úžas, plakali jak malá děcka. President upadl opětně v bezvědomí a nepromluvil od poranění více. Kol 11½ hodiny znáti bylo na pohybování svalů, že by Lincoln rád něco promluvil, leč nebyl v stavu. Krev z rány tekoucí do krku zabraňovala dýchání; tepna vždy zřídlounavěji tloukla, však bolesti nebylo pozorovati. Ve 4 hodiny ráno, vrátily se symptomy nepokoje a krátce před 6. hodinou dostavili se předchůdcové smrti. Bledý obličej umírajícího nabýval barvy voskové a tělo přirozenosti, líce vpadly, takže bylo lze již vídati zuby.

Abraham Lincoln skonal v 7 hodin 22 minut.

Tiše usnul jeden z největších mužů, jemuž osud přidělil úlohu v největší dramě světa — zrušiti otroctví bojem za práva a důstojnost člověka. "Pravda."

Literatura.

V posledním čísle "Dibliku" dočítáme se, že p. J. V. Čapek vzdává se redakce listu toho. Odstoupením jeho utrpí "Diblík" ztrátu (myslíme) nenahraditelnou; jest pan Čapek bez odporu nejlepším českým humoristou v Americe.

Nákladem p. A. Nováka, 433 Milwaukee St. Milwaukee, Wis. jak se v Hlasu Jedn. Svob. oznamuje, vyšla "svatá legenda, aneb životopisy svatých a světic božích" od prof L. Kláceta. Cena pouze 25cts. Současně oznamuje se vydání překladu "Chyby Mojžíšovy," od Rob. Ingersolla, jichž v anglickém jazyku bylo v prvních dnech 25.000 rozprodáno. Cena taktéž 25cts.

OPRAVA.

Smysl rušící chyba vloudila se v dopis od řádu Pioneer z Wahoo v čís. 49 a sice v následující větě: "Ví dobře duchovní ten Eskimák, že mnohem snáze jest se dostati do nebe *s praporem* na němž psáno:—" Slovo *s praporem* bylo z věty vynecháno.

Odpověď.

Na vyzvání v P. Z. v čísle 50. ze dne 16 dubna 79 pod ohlavením Obrana cti, odpovídám následující: Na požádání psal jsem do Pokroku Západu "Noticky z Humboldt", uveřejněné v čís. 48 ze dne 2. dub. 79. Podepsal jsem ty samé po způsobu dopisovatele Noticek Humboldtských jmenem "Humboldt." V zmíněných Notickách žertovně učiněna zmínka o řeči pohřební. Humor takový může a smí být třeba pouhou smyšlenkou, tak jako většina humoristických článků psána bývá, neb nepoukazuje na žádnou určitou osobu, aniž udává kdy a kde stalo se tak. Nemůže tedy nikoho urážeti. Kdo by řečený humor přec za osobní urážku považovati chtěl ten by musel dřív zrovna takový nesmysl mluviti a za pravdu vydávati, jak humor udává.

Nejsem přítelem nuditi čtenářstvo osobními hádkami, aniž dovoluje to zásada Pokroku Západu, a proto kdo by si bližšího vysvětlení přál, at otáže se mne soukromně neb třeba cestou úřední. Já podám vysvětlení neb poukáži, kým byl mi zmíněný humor napovězen. Jest to osoba autoritní. Nejsem však více volný na podobné nesmyslné vyzvání odpovídat prostřednictvím časopisu.

S úctou J. J. Dvořák.

DO OMAHY.

Vroucí dík!

Bratrům řádu „Palacký, čís. 19 Č. S. P. S. vzdávám tímto srdečný dík za bratrskou jejich upřímnost, s jakou se mne v nemoci mé ujali a o mne péči vedli. Toto osvědčení lásky bratrské mocně mne dojalo a zůstane mi pro vždy nezapomenutelným. Nic nevymaže z mysli mé památku na okamžiky, v kterých pomocná ruka Vaše z opuštěnosti mě mne vytrhla a zdraví mě navrátiti mi pomohla. V okamžikách těch jsem ocenil teprvé zcela pásku, která nás k sobě více a heslo naše, jenž zní: Svornost, Rovnost a Bratrství. Opakuje dík svůj, znamenám se Váš věrný bratr

Jan Linduška.

Kázání o svaté víře zdarma!

obdrží z venku ve jediné ten, kdo zašle poštovní známku neb nemůžeme i tu platit. Nechť každý si toho povšimne a nás bez známky dopisem o zaslání kázání neobtěžuje. Kde jest více Čechů pohromadě, mělou společně psát o zásilku, čímž bude uspořeno výloh. Nadpis zní: A. Geringer 463 So. Canal St., Chicago, Ills.